

ХТОСЬ З ВЕЛИКИХ сказав: людина багата не своєю долею, біографією, а покладами своєї душі. Розповідаючи про Дмитра Климовича Дідича, можна спертися й на його біографію. Правда, родом він з сусіднього Остриського району, але з 1963 року живе у Бугрині. Людина він з широким діапазоном дій. Адже працював і бухгалтером, і керуючим відділенням, і завідуючим комплексом, і фуражиром. А ще воював на Першому Українському фронті, в зенітній роті. Перемогу зустрів у Німеччині. Має бойові нагороди.

Лише цей послужний список дозволяє сказати

Як бджілка, працьовитий

про нього добре слово, знайти цікаві штрихи у житті. Однак хоч Дмитро Климович уже й пенсіонер, це один з тих у господарстві „Зоря”, якому не дуже знайдеш заміну. Він пасічник. А пасічником, як і справжнім лікарем, не кожен може бути.

Ще в 1948 році закінчив Дмитро Дідич заочну школу пасічників у Києві. Тримав по кілька вуликів вдома, вивчив поведінку трудівниць-бджілок. Тому й довірили колгоспну пасіку саме йому. Бо була та пасіка завжди не лише збитковою, а й порядку там не було.

За п'ять років пасічник збільшив бджолосім'я у п'ять разів. І всього тільки двічі доводилось йому ловити рій. Та й то для цього в штучні вулики — дупла тут же у бджолиному містечку. Дмитро Климович уже наперед знає, де виявиться нова бджолина сім'я і готовий прийняти її у новий будиночок-вулик.

Тепер бджолине містечко — охайне подвір'я, з тихими вітами сосон, лип, ясенів. А тоді, як прийшов сюди Д. Дідич, довелося немало йому попрацювати лопатою. Тачкою понавозити землі, порівняти яри.

Над вуликами мирно гудуть бджілки. Їх гул набрав такого дружнього тембру, що, здається, бринить саме повітря.

Розмовляємо з Дмитром Климовичем в цьому заповіднику. Він небагато-слівний. Все менше про себе, більше про бджілок. Взяв своїми шорсткими пальцями одну з крилатих трудівниць. Як не дивно, вона не впустила жало у людські пальці.

— Бачите, — звертає нашу увагу пасічник, — вона аж уся чорна. Це відпрацьована бджола. Вона скоро загине. Ікода, звичайно. Але така її природа. А знаєте, кожна бджола має п'ять очей. Тому бачить вона далеко і у різні сторони. Не дивно, що залетить і на вісім кілометрів, але до свого вулика повернеться безпомилково.

Взяв іншу бджолу в руки (як не дивно, але й вона не вкусила пасічника), придивився: — А ця хвора. На жаль, хвороб багато. Тому слідкувати треба за бджолами ретельно.

— Невже вони не кусають вас?

— Це дуже рідко. Буває, що вітер зніметься, тоді бджілки сердиті.

В цьому році погода сприяла медоносу. Більше 400 кілограмів зібрав меду Д. К. Дідич. Звичайно, від цього поповниться каса господарства. Але, мабуть, не це основне. Головніше інше — є людина, і вона на своєму місці. Виконує свої функції з душею. Адже якби не відчували доброти душевної оці мудрі бджолині сім'ї, навряд чи носили б мікронними часточками цілющий нектар. І лише заради того, щоб віддячити за доброту.